

paa en Tid, da det var proclameret for al Verden, at han er creditløs, og den Modstand, som hidrører fra denne naturlige Følelse, gjør, at denne Bestemmelse ikke tilstrækkelig overholdes. Det, at man tager tilbørligt Hensyn til dette Forhold, skeer ikke for at begunstige Fallenten, men giver tværtimod Samvittighed og Styrke til alle vedkommende Dyrgheder og Domstole til kraftigt at overholde, at Fallenten ikke tager sig selv tilrette, hvilket ogsaa i Reglen vilde blive langt dyrere end en momentan Subvention til Fallenten. En Udskillelse mellem Handelsboer og andre Boer kan derfor ikke gøres, og naar der siges, at der vil møde mange Tilfælde, som kræve forskjellig Løsning, da troer jeg, at en saadan indeholdes ikke blot i vor hele Fallitlovgivning, men ogsaa i nærværende Udkast. Der er forudsat, at der er visse Boer, hvor det vil være rigtigt at udnævne Commissairer, at der vil være visse Boer, hvor det vil være rigtigt at udnævne en regnskabskyndig særlig Revisor, og det er en Selvfølge, at disse Tilfælde i Reglen ville indtræffe ved Handelsboer; men naar det concrete Tilfælde er forhaanden, er overladt til rette Vedkommende at afgjøre, nemlig til Skifteretten i Samraad med Creditorerne.

Bespøelse: Der er kun en Bemærkning, jeg skal tillade mig Anledning af det Foredrag, vi nys hørte, nemlig med Hensyn til det, som blev fremsført om, hvorvidt det kunde være hensigtsmæssigt, at en Fallent fik sit Bo ekstraderet, mod at Creditorerne erholdt det, som var i Boet, idet dermed de tidligere Forhold skulde være afsluttede; derved bemærkede den ærede Taler, at det gik an ved Dom, at man nok kunde tvinge en Mand til at afstaae sin Ret, men at det ikke gik an at tvinge en Mand til frivillig at frastge sig sin Ret. Det er naturligviis en meget smuk oratorisk Maade at fremsætte Sagen paa, men jeg troer ikke, at den er correct. Jeg troer, at dette Forhold maa opfattes paa en ganske anden Maade. Man har ved at indføre en saadan Bestemmelse om, at naar en Kjøbmand opgav sit Bo, og naar det forresten blev godtgjort, at han

det er det, som ligger til Grund for Bestemmelserne, men som jeg ikke ansaae det for videre nødvendigt at udvikle eller gaae ind paa, idet jeg kun berørte det og henviste i den Anledning til, at Grosferer societetet havde meent, at en saadan Bestemmelse var hensigtsmæssig — blev dette Forhold endt med, at, naar Creditorerne havde faaet, hvad der fandtes i Boet, var Gjalden dermed liquideret. Det troer jeg ikke kan kaldes, at man frivillig renoncerer paa Noget; det er kun, at Lovgivningen anseer det for hensigtsmæssigt at slutte Forholdet paa den Maade. Iøvrigt var der flere forskellige Betragtninger, som den ærede Landsstingsmand fremsatte, der kunde give Anledning til yderligere Debat, men som jeg ikke troer det nødvendigt her videre at gaae ind paa.

Da Ingen videre begjærede Ordet, jattes Sagens Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 41 Stemmer.

Man gik derpaa over til den næste Sag paa Dagsordenen, som var: Udkast til Lov, angaaende de i Stokhuset tilbageværende Fangers Overslyttelse til Tugthuset*). Denne Sag var til 1ste Behandling.

Forsøg: Jeg skal tillade mig den korte Bemærkning, at det forekommer mig, at der i dette Udkast savnes en Bestemmelse om den Art af Tugthuusarbejde, som disse Slaver skulde idømmes. I en Lov, som blev vedtaget ifjor, var det udtrykkeligt bestemt, at Arbejdet i Almindelighed skulde være i Celler baade Dag og Nat. Nu er der meget stor Forskiel paa, om Arbejdet skal udføres i Cellesængsler eller i almindelige Arbejdsstuer. Tager man Cellesængslet, saa er det utvivlsomt, at det maa ansees for en langt mere byrdefuld og besværlig Straf end den i Slaveriet. I den ifjor vedtagne Lov var der ogsaa optaget den Bestemmelse, at de, som blive overførte til det nye Tugthus, skulde have en Afstrøtning i deres Straf. Jeg synes, at der i denne Lov

*) Lovudkastet findes i Anhang A.